

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Epistolam B. Pauli ad Romanos

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

11. Nam peccatum, occasione accepta per mandatum, seduxit me, & per illud occidit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39447

afferit vitam. Sed quo sensu Apostolus dixerit, *mandatum esse ad mortem*, iam proxima eius verba lucidissimè declarât: quæ etiâ idcirco Calvinus deprauat, vt iam videbimus.

11. *Nam peccatum, occasione accepta per mandatum, seduxit me, & per illud occidit.*

It Apostolus mandatum factum esse ad mortem, non quia nisi mortem adferat, vt impia Caluini glossa habet; sed quia peccatum, id est, prauitas vitiosa cordis humani, occasione accepta per mandatum, id est, magis irritata per mandatum (nam desiderij probibiti fructus dulcior est, ait Augustinus hunc locum exponēs) seduxit hominem, id est, auxit peccandi desiderium; & per illud occidit, id est, per tale desiderium occasione mandati excitatum, augendo peccatū, animæ mortem attulit. Sic non quia lex afferre vitam non potuit, sed quia prauitas humana, sine gratia Christi, legis mādato abutitur, factum est mandatum per occasionem ad mortem. Et sic peccatum apparuit peccatū, (ait in sequentibus Apostolus) id est, suam prauitatem & pueritatem detexit, per id, quod bonum erat, operando mortem, vt esset supra modum peccās peccatum per mandatum.

Hic Calvinus corruptelis suis gnauius insistens, nec occasionem per mandatum acceptam, qualis fuerit, vno verbo enarrat; nec quomodo peccatum, occasione accepta per

A a 3 manda-

In expos. quarundā proposit. in epist. ad Rom.

Verf. 13.

Caluin. textus sibi aduersante; dissimulat.

mandatum, hominem legirebellem occidit vno verbo attingit; sed vtriusque explanatione alto silentio inuoluta, in verbo, *sed me*, seductorem agit strenuum; Ac primum illud verbum vertit, *abduxit me à via* de qua cur ita verterit, vel potius peruerterit, si meque commentitium suum sensum his verbis adiungit: *Quia* (inquit) *tunc demum* rem sentire incipimus, vbi Dominus alta voce coarguit; merito dicit Paulus, vbi peccatum à deo detegitur, nos à via abduci. Ergo verbum *abduxit* non de re ipsa, sed de notitia exponi debet: quia licet ex lege palam fit quantum à recto cursu discesserimus. Ideo necessarium vertendum fuit, à via abduci, quia hinc peccatoribus, qui securè ante peccabant, tedium & displicentia sui, dum se ad non peccasse intelligunt, postquam peccati iudicio lege in medium producta est. Hæc ille. Vult postolum dicere, peccatum nos abduci à via vbi primum audiuit mandatum. Sed quomodo? *Quia* (inquit) *palam nobis peccatum hoc patefacit, sed lex;* (vnde supra dixit, *Peccatum non cognoui, nisi per legem;*) nec hoc patefacit, seu peccatum seu lex, abduci à via, sed potius reducit in viam quantum ex lege. Aberranti enim à recto cursu qui errore patefacit, id agit, vt errore relicto in rectam viam redeat. Absurdissimè igitur dixit, quod peccatum per mandatum abduci à via, quod mandatum patefacit errorem; tum quia

Idem al
quod
dicitur
Sicut in
1. cor. 13.

et hoc
verf. 7.

Calvinia
na corru-
ptela du-
plex refu-
tatio.

sic peccat
Apostolo
cideret p
tū quia
ipsem
Vide
pit. Quo
me, hoc
abduxit
inde, qu
sione di
tatem o
sione (c
ductione
suppon
statione
ducere
nus) se
sed non
bris est
fert: id
luit. C
non fo
id est,
illicien
sualita
quisq;
tatur a
tatione
ritatis
illa au

sic peccatū seduceret, vel abduceret à via (quod Apostolus dicit) sed lex : (& sic lex quoq; occideret per seipsā, quia per mandatū occidit) tū quia peccatū non patefacit errorē, sed (vt ipsemet fateetur) lex & mandatū hoc præstat.

Vide igitur quot modis textum corrup-
 pit. Quod Apostolus dixit, *Peccatum seduxit me*, hoc Calvinus dicit, *Lex seduxit me*; id est, abduxit à via, manifestando peccatum. De-
 inde, quod Apostolus de seductione & occi-
 sione dixit, vt peccati prauitatem ac vitiosi-
 tatem ostenderet, hoc Calvinus tacita occi-
 sione (quia ibi glossam non inuenit) pro se-
 ductione, quæ vitium & viuperium notat, supponit *abductionem à via per erroris manifesta-
 tionem*, quæ virtus & laudabilis res est. Ab-
 ducere enim à via, *non rem ipsam* (ait Calui-
 nus) *sed notitiam significat*: id est, non errorem, sed notitiam erroris : quæ haud dubiè salu-
 bris est, & vitam ac salutem, nō mortem, ad-
 fert: ideo de verbo, *occidit*, nihil dicere vo-
 luit. Cæterum Apostolus de peccato dixit, non solū, *seduxit me*, sed etiā, *& per illud occidit*, id est, occasione mādati seducēdo, fallendo, illiciēdo occidit. Vnūquemq; enim sua sensu-
 alitas fallit, siue (vt scribit Iacobus) *vnus-
 quisq; à sua concupiscētia abstractus & illectus ten-
 tatur ad malum*. Quare iterū in verbo *seduxit*,
temptare me, planè lectorē seduxit, & à via ve-
 ritatis abduxit Calu. Nō enim significat vox
 illa aut hoc loco aut alibi vsquam in Paulo,

Textus
 Apostolici
 corrupte-
 la varia.

- 1.
- 2.
- 3.

aut iuxta proprietatem verbi, *abducere* non
tem à via per manifestationem erroris, sicut
 Calvinus exponit, sed propriè significat
 ducere, fallere, illicere ac pellicere in erro-

Rom. 16. Apud Paulum quum de hæreticis dicit,
benedictiones & dulces sermones seducunt corda

1. Cor. 11. *nocentium*; & iterum, *Sicut serpens seduxit* Eam

2. Theff. 2. *in astutia sua*; & rursus, *Nemo seducat aut detrahat*

3. Cor. 3. *vos vlllo modo*; ac tandem, *Nemo se seducat*; Res-

tur semper hoc verbum *ἐξαπατᾶν*, nec ali-

vnquam in sensu eo vtitur Paulus, aut in

novi Testamenti Scriptura. Impius ergo de-

ductor & impostor Calvinus, qui ne pro-

priam legis qualitatem, à qua per Christum

liberati sumus, agnoscat, nempe peccatum

igno per gratiam sublato, per mandatū am-

plius non irritari concupiscentiam, aut de-

rum nobis, graue, & odiosum amplius rati-

ri mandatū, tam foedè, tam turpiter, tam

multas Scripturas Apostolicas hoc vno

capite deprauavit. Notanda quoque veritas

4. qua in principio expositionis citata est.

Merito (inquit) dicit Paulus, *vbi peccatum*

lege detegitur, nos à via abduci. At Paulus

ita impersonaliter loquutus est, quasi de-

bium relinquens quid illud esset quod nos

via abduceret; sed disertis & apertis verbis

dixit, *Peccatum me seduxit, & occidit*. Sed

Calvinus ambiguè loqui Paulum fecit, &

postea probabilius inferret Paulum loqui

non de ipsa seductione & occisione animæ,

quam

quam peccatum, occasione accepta per
mandatum, operatur, sed de alia quadam
abductione à via quæ fit per mandatum ip-
sum, quatenus errorem peccatorum illis pate-
facit. Sic omnia impostoris verba diligenter
expendenda sunt, qui ab eius imposturis aut
implemet cauere, aut alios præmunire desi-
derat.

13. Peccatum, ut appareat peccatum, per bonum
operatum est mihi mortem, ut fiat supra mo-
dum peccans peccatum per mandatum.

Concludit hinc Apostolus illam difficul-
tatem, quæ ex eius verbis quod per le-
gem passionem peccatorum operantur in homine
carnali, & quod legem mandatorum legem
mortis vocauit, nasci poterat. Hactenus do-
cuit, non legem per se aut peccatum opera-
ri, aut mortem adferre; sed ipsum in nobis
peccatum, adueniente mandato, nos magis
seducere, & ad peccandum allicere, atque
ita per ipsum mandatum nos occidere. Quæ-
ritur igitur, si per mandatum peccatum nos oc-
cidit, quum mandatum sit sanctum, & iu-
stum, & bonum, an id quod bonum est, mihi
factum est mors? Et responderet, Absit. Sed pec-
catum, ut appareat peccatum, id est, ut, quanta
sibi eius deprauatio, magis elucesceret, (sicuti
antea exposuimus) per bonum, id est, per man-
datum, quod sanctum ac bonum est, opera-
tum est mihi mortem. Tunc enim apparet peccatum

Lex bona
quomodo
fiat lex
mortis.

A a 5 (ait